

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/10/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712209866
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7712209866.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach voj veci žalobcu Profidebt Slovakia, s.r.o., Bratislava, Mliekarenská 10, IČO: 35 925 922, zast. advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kováč, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, proti žalovanému J. N., M.. XX.X.XXXX, Q. F. P. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka OZ právna pomoc spotrebiteľom, Košice, Sofijská 13, IČO: 42 247 268, zast. advokátom JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátska kancelária Košice, Stará Baštova 2, o 665,49 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 16C/112/2012-59 zo 17.10.2012 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka.

Z a v ä z u j e žalobcu nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania v sume 15,93 €, ktorú je povinný zaplatiť advokátovi vedľajšieho účastníka JUDr. Ladislavovi Miklušovi do 3 dní po právoplatnosti uznesenia.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom zamietol žalobu vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania vo výške 118,16 €, za právne zastúpenie advokátom, a to na účet advokáta JUDr. Ladislava Mikuša, do troch dní po právoplatnosti rozsudku.

Pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu Telefonica Slovakia s.r.o. a žalovaný uzavreli zmluvu o poskytovaní služieb telefónneho pripojenia dňa 11.10.2007. Na základe tejto zmluvy vznikol žalovanému dlh za neuhradené faktúry.

Vzhľadom na vedľajším účastníkom vznesenú námietku premlčania súd skúmal jej dôvodnosť. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že splatnosť dlhu, ktorý je predmetom tohto konania, nastala 24.4.2008. Žalobca si nárok uplatnil na súde voči žalovanému až 2.7.2012, po uplynutí 3 ročnej premlčacej lehoty (§ 100 ods. 1 OZ, § 101 OZ, § 111 OZ), ktorá plynula od 25.4.2008 a uplynula 25.4.2011. Uzavrel, že skutočnosť, že pohľadávka bola postúpená dňa 28.11.2011 nič nemení na plynutí premlčacej lehoty. Vzhľadom na premlčanie pohľadávky žalobu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., pričom vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným vyslovil, že účastníkom náhradu trov konania nepriznáva, pretože úspešnému žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli. Vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom priznal vedľajšiemu účastníkovi v súlade s vyhl. č. 664/2005 Z.z. náhradu trov konania za právne zastúpenie advokátom za 2 úkony právnej služby po 51,45 €, paušálnu náhradu 2x 7,63 €.

Rozsudok vo výroku, ktorým vedľajšiemu účastníkovi bola priznaná náhrada trov konania, napadol včas podaným odvolaním žalobca. Navrhol zmeniť rozsudok v napadnutej časti tak, aby náhrada trov konania vedľajšiemu účastníkovi nebola priznaná. Odvolanie odôvodnil s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Priznanie nároku na náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi v tomto konaní považoval za konanie v rozpore s procesnou úpravou vedľajšieho účastníctva a úpravou náhrady trov konania. Z hľadiska výsledku konania podľa jeho názoru vedľajší účastník nemá vo vzťahu k úspechu, či neúspechu v tomto konaní žiadny vzťah. Teda z rozhodnutia o veci samej mu neplynie žiadne právo či nárok ani nie je a nebol spoločne so žalovaným povinným na plnenie. Ust. § 93 ods. 4 O.s.p. predstavuje iba právny rámec postavenia vedľajšieho účastníka z hľadiska dôvodu, pre ktorý tento do konania vstupuje. To je účel priznania procesných práv vedľajšiemu účastníkovi. Tvrdil, že nie je preto možné aplikovať zásadu úspechu v tomto konaní pri rozhodovaní o náhrade trov konania na vedľajšieho účastníka, lebo ten vo veci samej úspech alebo neúspech v tomto konaní nemal. Bol toho názoru, že úspech vedľajšieho účastníka nie je automaticky daný úspechom toho účastníka, popri ktorom vedľajší účastník má v konaní vystupovať. V tomto prípade uplatnenie nároku na náhradu trov konania vedľajším účastníkom je podľa jeho názoru v rozpore s dobrými mravmi, predstavuje výsledok účelovosti jeho postupu a zneužívanie ust. § 93 ods. 2 až 4 O.s.p., evidentne motivovaného snahou o dosiahnutie prospechu titulom uplatnenia náhrady trov konania. V prípade právnickej osoby, ktorej deklarovaný predmet činnosti je ochrana práv spotrebiteľa, sa javí ako dôvodné predpokladať, že na realizáciu takejto činnosti bude dostatočne odborne a personálne vybavená a nebude sa dávať právne zastupovať advokátom. Z názvu vedľajšieho účastníka vyplýva, že právna pomoc by mala byť poskytovaná priamo občianskym združením. Namiesto toho sa dané združenie dalo zastúpiť advokátom, čo domnienku o účelovosti jeho účasti v tomto konaní popri paušálnych tvrdeniach o ochrane práv spotrebiteľa opodstatňuje. Namietal, že náklady na zastúpenie advokátom v tomto prípade v žiadnom smere nepredstavujú účelne vynaložené trovy a pre priznanie nároku na ich náhradu nie je žiadny právny dôvod ani z tohto hľadiska.

Vedľajší účastník v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol potvrdiť rozsudok v napadnutom výroku a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 15,93 € na účet jeho právneho zástupcu. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval v plnom rozsahu za správne, pretože mal v konaní úspech vo veci, lebo súd žalobu zamietol. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Účastník, ktorý mal plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Trval na tom, že jeho trovy boli jednoznačne účelne vynaložené. V tomto smere poukázal na nálezy Ústavného súdu (ČR) sp. zn. ÚS/2862/07, sp. zn. IV.ÚS/2513/09, z ktorých vyplynulo, že pojem účelne vynaložené náklady je nutné chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, pred nadbytočnými, či nadmernými nákladmi. Tvrdil, že v tomto prípade išlo o trovy právneho zastúpenia, ktoré bezprostredne súviseli s konaním, právne a skutkové posúdenie prípadu vykonal pri prvom úkone, ktorý mu patril a v dôsledku ktorého došlo k zamietnutiu žaloby, preto nie je tento úkon ani nadbytočným. Tento úkon nebol ani nadmerný, pretože uplatnená hodnota trov konania bola vypočítaná v súlade s vyhláškou o odmenách a náhradách advokátov č. 655/2004 Z.z. V ďalšej časti odvolania rozobral nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV.ÚS/1106/08, poukázal na uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co/200/2012, z ktorého časť odôvodnenia citoval. Poukázal na to, že znenie stanov alebo dokonca názov združenia ešte samo o sebe nie je vyjadrením adekvátnej odbornej zdatnosti členov združenia poskytovať právnu pomoc spotrebiteľom, ide o stanov, ktoré sú voľne šíriteľné na internete, a ktoré si zakladajúci členovia združenia osvojili. Zo znenia stanov výslovne ani implicitne nevyplýva, či združenie bude zastupovať spotrebiteľov „vlastným rozumom“ alebo tak urobí prostredníctvom právneho zástupcu. Ďalej poukázal na to, že jeden z členov združenia má vysokoškolské vzdelanie filozofického smeru, dvaja členovia združenia majú stredoškolské vzdelanie. Pokiaľ ide o činnosť členov združenia, tí vykonávajú iba nenáročné jednoduché práce. Záver o tom, že občianske združenie musí mať zo svojej podstaty odborný aparát na právnu pomoc spotrebiteľom, považoval za nesprávny, neústavný, neudržateľný, pretože absurdným dôsledkom takéhoto názoru by bolo, že vytvoríť združenie a stať sa jeho členom nemôžu iba osoby s neprávnickým vzdelaním. Tento absurdný záver popiera ústavou zaručené právo každého slobodne sa združovať s inými osobami. Je to podľa neho rovnako absurdné ako vyžadovať, aby členom združenia za krajšie životné prostredie bol aspoň jeden vyštudovaný environmentalista. V ďalšej časti odvolania poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/104/2012, ktorý citoval. Ďalej citoval nález ÚS sp. zn. II.ÚS/78/03, z ktorého vyplýva, že účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnu možnosťou vynaloženia

trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle dotknutého čl. 47 odst. 2 Ústavy SR a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. V tejto súvislosti poukazyval na ďalšie rozhodnutia NS SR, nález ÚS ČR, z ktorého vyplýva, že aj štát má právo na náhradu trov právneho zastúpenia. Poukázal na to, že súd pri rozhodovaní o trovách musí vziať zreteľ aj na tú skutočnosť, že okrem toho, že žaloba je premlčaná, žalobca si vo viacerých konaniach sústavne a vedome uplatňoval proti spotrebiteľom neprijateľnú zmluvnú pokutu. Nevidel žiaden rozumný a legitímny dôvod pri rozhodovaní o trovách konania žalobcu z dôvodov hodných osobitného zreteľa od trov konania odbremeniť. Bol toho názoru, že ak bude existovať reálna hrozba pre žalobcu, že bude znášať trovy takého konania, ktoré sám spôsobil, bude ho to automaticky odrádzať od súvislého uplatňovania neprijateľných zmluvných podmienok voči spotrebiteľom, čím sa naplní jeden z hlavných cieľov Európskej únie, vytvorenie zdravého trhu bez neprijateľných zmluvných podmienok. Poukazyval na judikatúru Súdneho dvora EÚ, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/131/2011, sp. zn. 6Co/16/2012, sp. zn. 7Co/34/2012, rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 8Co/258/2012, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/59/2012, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Co/92/2012, sp. zn. 17Co/87/2012 a ďalšie rozhodnutia.

Výroky rozsudku, ktorým žaloba v časti bola zamietnutá, a ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného, nadobudli právoplatnosť (§ 206 ods. 2 O.s.p.), preto nemohli byť v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a uznesenie v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa na tieto dôvody v poukazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a k odvolacím námietkam udáva:

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že otázku účelnosti vynaložených trov je potrebné interpretovať v súlade s článkom 47 ods. 2 Ústavy, § 3 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z.z., vzhľadom na to, že žalobca namietal účelnosť trov vynaložených vedľajším účastníkom poukazujúc na to, že právne bolo zastúpené advokátom združenie podľa zák.č. 250/2007 Z.z..

Podľa Ústavy každý má právo na súdnu a inú právnu ochranu (článok 46 ods. 1 Ústavy) a každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Žiadnym zákonom nie je vylúčené, aby toto základné právo na právnu pomoc uplatnilo aj združenie spotrebiteľov. Do obsahu tohto základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania (každého) advokátom. Obsah tohto základného práva nepredpokladá, že spotrebiteľia združení v nejakom združení sú schopní uplatniť svoje základné právo na súdnu ochranu bez právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom len z dôvodu, že sú právnickou osobou založenou a vzniknutou za špecifickým účelom ochrany spotrebiteľov, takéto združenie môže byť vytvorené aj z osôb, ktoré nemajú žiadny predpoklad, aby sa dokázali právne účinným spôsobom brániť v konaní pred príslušným súdom (znalosť procesných predpisov, ktorú nemožno stotožniť so znalosťou hmotnoprávnej problematiky ochrany spotrebiteľa), tak len zo zamerania na ochranu spotrebiteľa sa nemôže podľa odvolacieho súdu vyvodzovať, že takéto združenie je schopné zabezpečiť realizáciu základného práva na súdnu ochranu bez zastúpenia advokátom. Navyše v zákone č. 250/2007 Z.z. sa združenie uvádza vo viacerých ustanoveniach, ani jedno z týchto ustanovení a rovnako ani Občiansky súdny poriadok neukladá takémuto združeniu, aby vo veciach, v ktorých je účastníkom alebo vedľajším účastníkom v konaní pred súdmi konalo bez reálneho uplatnenia základného práva na právnu pomoc, ktoré patrí každému, vrátane zastúpenia advokátom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na článok 2, ods. 3 Ústavy, podľa ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Združeniu žiaden zákon nezakazuje byť zastúpený advokátom

Podľa § 93 ods. 4. O.s.p. vedľajší účastník má rovnaké procesné práva ako účastník konania, na strane ktorého vystupuje. Preto, to čo sa vzťahuje na účastníka konania, platí najmä z hľadiska náhrady trov konania, aj pre vedľajšieho účastníka.

Je teda zrejmé, že tvrdenie žalobcu uvádzané v odvolaní, že úspech vedľajšieho účastníka nie je automaticky daný úspechom toho účastníka, popri ktorom vedľajší účastník má v konaní vystupovať, nie je dôvodné. Naopak, z citovaného zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že pokiaľ mal úspech v konaní účastník, na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje platí, že mal úspech v konaní aj tento vedľajší účastník.

Odvolačný súd má za to, že v danom prípade úkony vedľajšieho účastníka, za ktoré mu bola priznaná náhrada trov konania sú úkonmi účelnými prihliadajúc na obsah spisu, z ktorého vyplýva, že vedľajší účastník vstúpil do konania na základe písomného podania, doručeného súdu prvého stupňa 9.8.2012, dňa 11.9.2012 bolo súdu doručené vyjadrenie vedľajšieho účastníka k žalobe, v ktorom vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku a z tohto dôvodu žiadal žalobu zamietnuť a uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaný na pojednávaní pred súdom prvého stupňa popieral jednak uzavretie zmluvy, ale priklonil sa aj k námietke premlčania, vznesenej vedľajším účastníkom. Za takýchto okolností odvolací súd má za to, že v žiadnom prípade nemožno hodnotiť úkony vedľajšieho účastníka ako neúčelne vynaložené, ako úkony, ktoré by žiadnym spôsobom neprispeli k ochrane práv žalovaného. Naopak, vzhľadom na celkovú postupnosť možno konštatovať, že práve vznesenie námietky premlčania bolo dôvodom zamietnutia žaloby.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorých právo na náhradu trov odvolacieho konania má účastník, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, v danom prípade vedľajší účastník, preto mu bola priznaná náhrada trov konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu v sume 15,93 €, ktorú je žalobca povinný v súlade s § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť advokátovi vedľajšieho účastníka po právoplatnosti uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.